

[Flemming Jensen]

de med megen interesse efter, om det er indledningen til en ny socialdemokratisk politik også på andre områder, f.eks. vedrørende monopollovgivningen. Men så skal jeg naturligvis vende mig til dagens emne.

Der står skrevet i radioloven, at der skal lægges afgørende vægt på hensynet til informations- og ytringsfriheden, og der skal i programudbuddet tilstræbes den størst mulige alsidighed. Under valgkampe f.eks. er problemet nok ikke så stort. Dels ophidser det ikke folk så meget, dels har man dér sat millimeterdemokratiet i funktion. Problemet opstår, fordi radio og fjernsyn bevidst eller ubevidst dag ud og dag ind påvirker os. Ingen kan undgå at blive påvirket af disse æterdryp. De påvirker os ikke alene, fordi der kommer nogle synspunkter, de påvirker vor holdning til tilværelsen og den omgangsform, vi har med hinanden. Derfor synes jeg ærligt talt, at man skulle glæde sig over, at der er nogle aktive lyttere, der holder øje med denne påvirkning.

Der står »den størst mulige alsidighed«. Det er et krævende udtryk, og det er samtidig et uhyggelig vagt udtryk. Jeg skal ikke lægge skjul på, at efter konservativ opfattelse har det alt for ofte været brugt til at give mindretal langt større råderum, end deres position berettigede. Nu skal man ikke tro, at vi her vil indføre en anden form for millimeterdemokrati, hvorefter man får ordet i radioen i forhold til, hvor mange man er; men vi har pligt til at pege på, at bliver alsidigheden udnyttet til at give mindretallene en fortrinsstilling, fordi de er interessante, så er der ikke tale om alsidighed, så er der tale om direkte støtte til nogle, der vil ændre vort samfund.

Naturligvis vil det konservative folkeparti som andre partier frihed og tolerance, men man skal ikke tage fejl, så man tror, at vi forveksler tolerance med slaphed eller manglende vilje til at forsvare de ideer, vi nu sætter højt. Derfor hænder det vel også, at vi harmes, når radio og TV bringer udsendelser, der forhåner disse værdier.

Først og fremmest må vi sige, at kravet om alsidighed også er et krav til tilrettelæggerne om forståelse for, at det, de sender, skal kunne tåles i tusinder og atter tusinder af hjem uden at bringe dårlig luft. Vi har ikke så fuldkommen en enhedskultur, som jeg kunne ønske. Men netop derfor må de mennesker,

som har medierne, ikke blot være bærere af budskaber, der er udformet i helt bestemte fodformede kredse, især, må jeg desværre sige, københavnske.

Og så kan vi måske også stille spørgsmålet: er der ikke noget om, at man en gang imellem forveksler alsidighed med negativitet? Jeg er ikke meget for eksempler, specielt ikke i denne sag, men jeg vil hævde, når hr. Søren Hansen siger, at der nu og da ryger en finke af panden, at vi fik et bad af finker i Københavns Radio i forbindelse med f.eks. besættelsen af Byggeren og alt det dér. Der var efter min mening en både negativ og ensidig tendens i disse udsendelser. Det er tilsyneladende morsommere at bringe kritik end at bringe det positive.

Man kan finde det samme i TV – o.k., et enkelt eksempel, det er så lille, at det er til at overskue. Man interviewer en forretningsmand, som bør roses; det troede vi i og for sig også interviewet var til, fordi han ekstraordinært havde gjort en indsats og skabt lærepladser. Men hvad var det, der interesserede interviewereren? Det var den kendsgerning, at samme forretningsmand ikke med 100 pct.s sikkerhed kunne garantere vedkommende arbejde efter læretiden. Så fik det den lille fikse drejning, der nu skulle til.

Skal man i øvrigt vurdere, om ytringsfriheden er tilgodeset, så må man nok slå fast, at de negative røster i hvert fald er. Det gælder også i et vist omfang husets medarbejdere; jeg kunne f.eks. nævne nogle udenrigskorrespondenter, som i hvert fald har fået deres synspunkter tilgodeset.

Og så skal der selvfølgelig i en debat af denne karakter lige nævnes Julekalenderen. Det siger jeg ikke for på nogen måde at være overlegen, jeg siger det udelukkende, fordi det er et af de lyspunkter, man håber at have ude i hjemmene; man ser med forventning frem til den hyggelige optakt. Hvad fik vi så i år? Det blev først jul i lille Danmark, da den lede kapitalist var sat på plads – ikke et sekund før. Dette er ikke småting, hvis der er tale om en tendens, og det må man frygte, når man ser, at mere og mere gøres til problemer.

Der er ytringsfrihed i Danmarks Radio. Det, man kan sætte spørgsmålstegn ved, er, om ikke den såkaldt engagerede journalistik tegner et skævt billede af os ved at koncentrere sig for meget om negativitet. Det gælder